

Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA NILSA VĀLA [*NILS WAHL*] SECINĀJUMI,
sniegti 2014. gada 23. oktobrī¹

Lieta C-388/13

**UPC Magyarország kft
pret
Nemzeti Fogyasztóvédelmi Hatóság**

(Kúria (Ungārija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Negodīga komercprakse — Telekomunikāciju uzņēmuma sniegta maldinoša informācija patērētājam, kas viņam rada papildu izmaksas — Jēdziens “komercprakse” — Līgumtiesību nozīme

1. Ko ietver “komercprakse” Direktīvas 2005/29/EK² (turpmāk tekstā – “Negodīgas komercprakses direktīva”) izpratnē? Konkrētāk, vai maldinošas informācijas sniegšanu vienam patērētājam var uzskatīt par “komercpraksi” šajā nolūkā? Šis būtībā ir jautājums, uz kuru iesniedzējtiesa vēlas saņemt atbildi izskatāmajā lietā. Turpmāk es izskaidrošu, kāpēc uz šo jautājumu būtu jāsniedz noliedzoša atbilde.

I – Atbilstošās tiesību normas

2. Negodīgas komercprakses direktīvas preambulas 6. apsvērumā ir minēts samērīguma princips. Ievērojot šo principu, šī direktīva sargā patērētājus no negodīgas komercprakses sekām, ja tās ir būtiskas, bet tajā ir atzīts, ka dažos gadījumos ietekme uz patērētājiem var būt niecīga.

3. Saskaņā ar Negodīgas komercprakses direktīvas preambulas 7. apsvērumu:

“Šī direktīva attiecas uz komercpraksi, kas ir tieši saistīta ar to, kā ietekmēt patērētāju lēmumus veikt ar produktiem saistītus darījumus [..].”

4. Šīs pašas direktīvas preambulas 9. apsvērumā ir paskaidrots:

“Šī direktīva neskar atsevišķas prasības, ko ceļ personas, kam kāda negodīga komercprakse ir radījusi kaitējumu. Tā arī neskar [ES] un valsts tiesību aktus, kas attiecas uz līgumtiesībām [..].”

5. Negodīgas komercprakses direktīvas 1. pantā ir noteikts:

“Šīs direktīvas mērķis ir dot ieguldījumu iekšējā tirgus pareizā darbībā un sasniegt augsta līmeņa patērētāju tiesību aizsardzību, tuvinot dalībvalstu normatīvos un administratīvos aktus, kas attiecas uz negodīgu komercpraksi, kura rada kaitējumu patērētāju ekonomiskajām interesēm.”

1 — Oriģinālvaloda – angļu.

2 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2005. gada 11. maija Direktīva 2005/29/EK, kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem un ar ko groza Padomes Direktīvu 84/450/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 97/7/EK, 98/27/EK un 2002/65/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2006/2004 (“Negodīgas komercprakses direktīva”) (OV L 149, 22. lpp.).

6. Negodīgas komercprakses direktīvas 2. panta redakcija ir šāda:

“Šajā direktīvā:

[..]

d) “uzņēmēja komercprakse attiecībā pret patērētājiem” (turpmāk – arī “komercprakse”) ir jebkura tirgotāja veikta darbība, noklusējums, uzvedība vai apgalvojums, komerciāls paziņojums, tostarp reklāma un tirgdarbība, kas ir tieši saistīta ar produkta popularizēšanu, pārdošanu vai piegādi patērētājiem;

[..].”

7. Negodīgas komercprakses direktīvas 3. pantā ir noteikts:

“1. Šī direktīva attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi attiecībā pret patērētājiem, kā izklāstīts 5. pantā, pirms komercdarījuma, kas attiecas uz kādu produktu, pēc tā un tā laikā.

2. Šī direktīva neskar līgumtiesības un jo īpaši noteikumus par līguma spēkā esamību, tā veidošanu vai sekām.

[..]”

8. Saskaņā ar Negodīgas komercprakses direktīvas 5. pantu (“Negodīgas komercprakses aizliegums”):

“1. Negodīga komercprakse ir aizliegta.

2. Komercprakse ir negodīga, ja:

a) tā ir pretrunā profesionālās rūpības prasībām

un

b) tā attiecībā uz produktu būtiski kropļo vai var būtiski kropļot tā vidusmēra patērētāja saimniecisko rīcību, kuru produkts sasniedz vai kuram tas adresēts, vai vidusmēra grupas pārstāvja saimniecisko rīcību attiecībā uz produktu, ja komercprakse ir vērsta uz īpašu patērētāju grupu.

[..]

4. Jo īpaši komercprakse ir negodīga, ja:

a) tā maldina, kā izklāstīts 6. un 7. pantā,

vai

b) tā ir agresīva, kā izklāstīts 8. un 9. pantā.

5. Šīs direktīvas I pielikumā dotajā sarakstā ietverti komercprakses veidi, kas visos apstākļos uzskatāmi par negodīgiem. To pašu vienoto sarakstu piemēro visās dalībvalstīs, un to var grozīt tikai ar šīs direktīvas pārskatīšanu.”

II – Fakti, tiesvedība un uzdotie jautājumi

9. 2010. gada aprīlī *S* nosūtīja lūgumu kabeļtelevīzijas pakalpojumu sniedzējam *UPC Magyarország Kft.* (turpmāk tekstā – “*UPC*”), lūdzot informēt par to, uz kādu tieši laikposmu ir attiecināms 2010. gadā izsniegtais ikgadējais rēķins, ciktāl šis datums no attiecīgā rēķina nebija noprotams.

10. *S* attiecīgi tika informēts, ka pēdējais ikgadējais rēķins attiecās uz laikposmu no 2010. gada 11. janvāra līdz 2011. gada 10. februārim. Lai nodrošinātu, ka abonēšanas līguma beigu datums sakrīt ar pēdējo to pakalpojumu sniegšanas dienu, par kuriem jau bija samaksāts, *S* lūdza izbeigt līgumu, sākot no 2011. gada 10. februāra. Tomēr pakalpojuma sniegšana faktiski tika pārtraukta četras dienas vēlāk – 2011. gada 14. februārī. 2011. gada 12. martā tika izsniegts maksājuma pieprasījums par HUF 5243 (apmēram EUR 18), kas bija jāmaksā par šīm četrām dienām, proti, par 2011. gada 11.–14. februāri.

11. *S* iesniedza sūdzību *Budapest Főváros Kormányhivatala Fogyasztóvédelmi Felügyelőségénél* (Patērētāju tiesību aizsardzības inspekcija, kas ir Budapeštas valdības iestāde; turpmāk tekstā – “pirmās instances iestāde”), norādot, ka viņš ir saņēmis kļūdainu informāciju. Tādēļ viņš nevarēja nodrošināt, ka līguma beigu datums sakrīt ar faktiskā rēķina izrakstīšanas laikposma pēdējo dienu, lai viņš varētu izmantot citas sabiedrības sniegtos pakalpojumus no līguma izbeigšanas brīža. Tādējādi attiecīgajā pārejas periodā viņam bija jāmaksā abām sabiedrībām.

12. Ar 2011. gada 11. jūlija lēmumu pirmās instances iestāde piesprieda *UPC* naudas sodu HUF 25 000 (apmēram EUR 85) apmērā. Ar 2011. gada 10. oktobra lēmumu *Nemzeti Fogyasztóvédelmi Hatóság* (Valsts patērētāju tiesību aizsardzības centrs), kas darbojas kā otrās instances iestāde, nolēma, ka prasība ir pamatota, un atzina pirmās instances iestādes nolēmumu.

13. *UPC* ierosinātajā pārsūdzības tiesvedībā *Fővárosi Törvényszék* (Budapeštas tiesa) grozīja Valsts patērētāju tiesību aizsardzības centra lēmumu un noraidīja *S* izvirzīto prasību. It īpaši saskaņā ar minēto spriedumu *UPC* darbība nebija turpināta rīcība. Vienu atsevišķu administratīva rakstura kļūdu, kas ir saistīta tikai ar vienu vienīgu klientu, nevarot uzskatīt par praksi.

14. Pastāvot šaubām par atbilstošu Negodīgas komercprakses direktīvas interpretāciju, *Kúria*, kas izskatīja apelācijas lietu, nolēma apturēt lietas izskatīšanu un uzdot šādus prejudiciālus jautājumus:

- “1) Vai Negodīgas komercprakses direktīvas 5. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, ja pastāv maldinoša komercprakse šīs direktīvas 5. panta 4. punkta izpratnē, Direktīvas 5. panta 2. punkta a) apakšpunktā ietvertu kritēriju atsevišķa pārbaude nav pieļaujama?
- 2) Vai nepatiesas informācijas sniegšana vienam vienīgam patērētājam var tikt uzskatīta par komercpraksi iepriekš minētās direktīvas izpratnē?”

15. Izskatāmajā lietā rakstveida apsvērumus iesniedza *UPC*, Ungārijas valdība un Komisija, kā arī visi minētie sniedza mutvārdu apsvērumus tiesas sēdē 2014. gada 11. septembrī.

III – Analīze

1) *Ievada apsvērumi*

16. Izskatāmā lieta ir cieši saistīta ar Tiesas spriedumu lietā *CHS Tour Services*³. Šajā spriedumā ir sniegta atbilde uz pirmo no iesniedzējtiesas diviem uzdotajiem jautājumiem izskatāmajā lietā. Konkrētāk, Tiesa nolēma, ka Negodīgas komercprakses direktīva ir jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, kad komercprakse atbilst visiem šīs direktīvas 6. panta 1. punktā minētajiem kritērijiem, lai tā tiktu kvalificēta par maldinošu praksi attiecībā pret patērētāju, nav jāpārbauda, vai šāda prakse ir arī pretrunā profesionālās rūpības prasībām Negodīgas komercprakses direktīvas 5. panta 2. punkta a) apakšpunkta izpratnē, lai tā varētu leģitīmi tikt uzskatīta par negodīgu un tātad aizliegtu saskaņā ar minētās direktīvas 5. panta 1. punktu⁴.

17. Tāpēc šajā analīzē es pievērsīšu uzmanību otrajam jautājumam (kurš, saprotams, ir svarīgāks nekā pirmais), proti, vai nepatiesas informācijas sniegšana vienam vienīgam patērētājam var tikt uzskatīta par “komercpraksi” Negodīgas komercprakses direktīvas izpratnē. Šis ir jauns jautājums, kuru Tiesa vēl nav izskatījusi. Tādējādi izskatāmā lieta sniedz Tiesai iespēju izskaidrot minētās direktīvas piemērošanas jomu.

2) *Vai jēdziens “komercprakse” ietver arī atsevišķu darbību, kas negatīvi ietekmē vienu vienīgu patērētāju?*

18. Ungārijas valdība un Komisija apgalvo, ka “komercprakse” Negodīgas komercprakses direktīvas izpratnē attiecas arī uz darbību, kas negatīvi ietekmē atsevišķu patērētāju, kā tas ir iesniedzējtiesā izskatāmajā lietā, proti, nepatiesas informācijas sniegšanu vienam vienīgam patērētājam. Īpaši Ungārijas valdība pamato savu viedokli, norādot uz nepieciešamību nodrošināt augsta līmeņa patērētāju tiesību aizsardzību. Šis mērķis ir īpaši minēts Negodīgas komercprakses direktīvas 1. pantā un ir viens no šīs direktīvas galvenajiem mērķiem.

19. Tiesa, ka “komercprakses” definīcija Negodīgas komercprakses direktīvas 2. pantā ir pārsteidzoši plaša. Konkrētais jēdziens ir definēts kā “jebkura tirgotāja veikta darbība, noklusējums, uzvedība vai apgalvojums, komerciāls paziņojums, tostarp reklāma un tirgdarbība, kas ir tieši saistīta ar produkta popularizēšanu, pārdošanu vai piegādi patērētājiem”.

20. Tāpēc plaša spektra darbības, kas var notikt ne vien pirms līguma noslēgšanas (piemēram, darbība, kas ietekmē patērētāja lēmumu iegādāties noteiktu ražojumu), bet arī vēlākās līgumattiecību stadijās (piemēram, sūdzību izskatīšana un pēcpārdošanas pakalpojumi) var būt direktīvas piemērošanas jomā. Minēto ataino negodīgo darbību “melns saraksts”, kas ir ietverts Negodīgas komercprakses direktīvas I pielikumā. Šajā ziņā, šķiet, Negodīgas komercprakses direktīvā nav ietverts nekas, kas no tās piemērošanas jomas izslēgtu maldinošas informācijas sniegšanu par tādiem jautājumiem kā maksājuma termiņi, nosacījumi par patērētāja līguma laušanu, vai citu informāciju par līguma izpildi. Protams, jo plašāk tiek interpretēta direktīvas piemērošanas joma, jo vairāk iespējams, ka tiks sasniegta augsta līmeņa patērētāju aizsardzība, kā tas pieprasīts saskaņā ar šo direktīvu.

21. Tomēr es neuzskatu, ka ir iespējams no iepriekš minētā secināt, ka Negodīgas komercprakses direktīva attiecas arī uz rīcību, – lai cik tā būtu negodīga, vai maldinoša, – kas ir vērsta *tikai* pret vienu vienīgu patērētāju. Iemesli minētajam ir visdažādākie.

3 — C-435/11, EU:2013:574.

4 — Skat. turpat sprieduma 48. punktu un rezolūtīvo daļu.

a) Robežas tam, ko var saprast ar jēdzienu “prakse”

22. Kā iepriekš norādīts, Negodīgas komercprakses direktīvas formulējums no direktīvas piemērošanas jomas skaidri neizslēdz atsevišķu darbību, kas vērsta pret vienu patērētāju. Tomēr, manuprāt, jēdziens “prakse” pēc būtības ierobežo tos rīcības veidus, uz kuriem var attiecināt konkrēto direktīvu. Patiesi, acīmredzamais priekšnoteikums direktīvas piemērošanai tirgotājam uzņēmēja un patērētāja (turpmāk tekstā – “B2C”) attiecību ietvaros (kā piemēram darbībai, kas iekļauta tās I pielikuma “melnajā sarakstā”), ir tas, lai šī darbība būtu “prakse”.

23. Lai tas tā būtu, es uzskatu, ka ir jābūt izpildītam vienam vai abiem no šādiem nosacījumiem: i) konkrētā darbība ir vērsta pret nenoteiktu adresātu grupu; ii) konkrētā darbība tiek atkārtota pret vairāk nekā vienu patērētāju. Citādi apskatāmā darbība īsti neatbilst saistībā ar “praksi” izmantotajai terminoloģijai visās direktīvas valodu redakcijās⁵.

24. Attiecībā uz pirmo nosacījumu (kad darbība notiek tikai vienu reizi), apskatāmajai darbībai ir jābūt vērstai pret nenoteiktu patērētāju grupu. Izrietošo domu, ka kritizētajai uzvedībai ir jāpiemīt noteiktai “saistībai ar tirgu”⁶, var secināt arī no Negodīgas komercprakses direktīvas 5.–8. Panta – visi šie noteikumi attiecas uz komercpraksi, kas ietekmē “vidusmēra patērētāja” saimniecisko rīcību, vai uz “vidusmēra patērētāju grupas locekli”. Labs piemērs šāda veida praksei, protams, ir reklāma avīzē vai žurnālā, vai zīme veikalā, uz kuras ir izskaidrota apģērbu atdošanas politika visiem (esošajiem vai potenciālajiem) patērētājiem. Ļoti līdzīgu, tomēr atšķirīgu piemēru var redzēt *CHS Tour Services*. Šajā lietā tika apskatīta pārdošanas brošūrā ietverta nepatiesa informācija. Kaut gan nepatiesa informācija tika izziņota tikai vienu reizi, tā bija vērsta uz nenoteiktu potenciālo patērētāju grupu un tādējādi tika uzskatīta par tādu, kas ietilpst Negodīgas komercprakses direktīvas piemērošanas jomā⁷.

25. Vai arī, ja apskatāmā darbība nav vērsta pret nenoteiktu patērētāju grupu, bet drīzāk pret atsevišķu patērētāju, kā šajā gadījumā, tirgotājam šī darbība ir jāatkārto, lai uz to varētu attiecināt Negodīgas komercprakses direktīvā ietverto jēdzienu “prakse”. Citiem vārdiem sakot, apskatāmajai darbībai ir jāatkārtojas un jāattiecas uz vairāk nekā vienu patērētāju. Fakts, ka šī darbība ir jāatkārto attiecībā uz vairāk nekā vienu patērētāju, nozīmē, ka otrais nosacījums zināmā mērā pārklājas ar pirmo.

26. Izskatāmajā lietā mēs saskaramies ar maldinošas informācijas sniegšanu vienā gadījumā vienam patērētājam, nevis patērētāju grupai. Kaut gan tas galīgās analīzes laikā ir jāpārbauda iesniedzējtiesai, man šķiet, ka nav nekā, kas norādītu uz to, ka *UPS* darbinieku īstenotā maldinošas informācijas sniegšana, – kas notika attiecībā uz *S*, – atkārtotos. Tā kā šajā saistībā nav nevienas objektīvas norādes, man ir grūti saredzēt, kā vienreizēja negodīga – vai, precīzāk sakot, maldinoša – darbība varētu tikt definēta kā “komercprakse” Negodīgas komercprakses direktīvas izpratnē.

b) Negodīgas komercprakses direktīva un līgumtiesības

27. Uz laiku nepievēršot uzmanību jēdziena “prakse” nozīmei, es īpašu uzmanību veltīšu Negodīgas komercprakses direktīvas 3. panta 2. punktam. Minētajā noteikumā it īpaši ir noteikts, ka šī direktīva neskar līgumtiesības. Tas ataino šīs direktīvas preambulas 9. apsvērumā secināto.

5 — Runājot, piemēram, par angļu valodu, lietvārds “practice [prakse]” tiek definēts kā “the habitual doing or carrying out of something [ierasta kaut kā darišana vai veikšana]”, *Shorter Oxford English Dictionary*, 6. izdevums, 2. sējums, Oksforda, Oxford University Press, 2007, 2311. lpp.

6 — Skat. Glöckner, J. “The Scope of Application of the UCP Directive – “I know what you did last Summer””, 5 (2010) *International Review of Intellectual Property and Competition Law*, 570.–592. lpp., 589. lpp.

7 — EU:C:2013:574, 28. un nākamie punkti.

28. Tomēr pieeja, ko aizstāv abi lietas dalībnieki, kas iesniedza savus apsvērumus *S* atbalstam izskatāmajā lietā, nozīmētu, ka Negodīgas komercprakses direktīva būtu piemērojama (papildus valsts līgumtiesībām) ikvienām individuālām līgumattiecībām. Tam būtu ievērojama ietekme daudzos aspektos. Nav mazsvarīgi, ka tas padarītu neskaidru nodalījumu starp privāttiesībām un publiskajām tiesībām un, it īpaši, dalījumu starp dažādos gadījumos piemērojamiem sodiem.

29. Negodīgas komercprakses direktīvas mērķis ir noteikt tālejošu kontroles mehānismu par rīcību *B2C* ietvaros, kas varētu ietekmēt patērētāju saimniecisko rīcību. Lai nodrošinātu šīs kontroles efektivitāti, attiecīgajā direktīvā ir noteikts, ka dalībvalstīm ir jāparedz nepieciešamie reglamentējošie noteikumi, paredzot aizliegumus un naudas sodus šādas rīcības apkarošanai⁸.

30. Tomēr ir būtiski atcerēties, ka saskaņā ar Negodīgas komercprakses direktīvas 13. pantu sankcijas, kas dalībvalstīm ir jānosaka gadījumiem, kad tiek pārkāpti direktīvas noteikumi, ir pamatīgi balstītas publisko tiesību jomā un pilnībā nošķirtas no līgumiskajiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem. Ja Negodīgas komercprakses direktīvas piemērošanas joma tomēr tiktu paplašināta tā, lai to attiecinātu uz tādu atsevišķu darbību kā pamatlietā apskatītā, praksē tas ietvertu, ka publisko tiesību sodu (naudas soda veidā) varētu piemērot tirgotājam par katru līgumtiesību pārkāpumu; un tas notiktu papildus individuālajam patērētājam pieejamiem iespējamiem līgumiskajiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem. Citiem vārdiem sakot, saskaņā ar to lietas dalībnieku domu, kuri saistībā ar minēto pauda apsvērumus, ikvienai līgumiskai “nelikumīgai rīcībai” automātiski būtu jāpiemēro publisko tiesību sodi.

31. Manuprāt, minētais noteikti ietver vairāk nekā nepieciešams, lai nodrošinātu augsta līmeņa patērētāju tiesību aizsardzību⁹. Patiesi, nevajadzētu aizmirst, ka publisko tiesību sodi ir paredzēti, lai aizsargātu sabiedrības intereses, un šajā gadījumā tām būtu jābūt *kolektīvām* patērētāju interesēm.

32. Diemžēl ar Negodīgas komercprakses direktīvu nav skaidri noteikts, ka tās piemērošanas joma attiecas tikai uz patērētāju kolektīvo interešu aizsardzību. Tomēr, kā to ir uzsvēruši vairāki komentētāji, šī direktīva attiecas uz patērētāju kolektīvo interešu aizsardzību, nevis uz to, lai paredzētu kompensāciju individuālos gadījumos¹⁰. Kompensāciju individuālos gadījumos nodrošina līgumiskie tiesiskās aizsardzības līdzekļi saskaņā ar (valsts) līgumtiesībām. Tādējādi Negodīgas komercprakses direktīvai, protams, var būt “pārklājoša” iedarbība uz līgumtiesību prasībām. Ja noteikta darbība tiek uzskatīta par tādu, kas ir pretrunā Negodīgas komercprakses direktīvai, tam var būt nozīme strīdā starp tirgotāju un individuālu patērētāju (lai, piemēram, novērtētu attiecīgā līguma spēkā esamību saskaņā ar atbilstošajām līgumtiesību normām)¹¹.

33. Saistībā ar minēto ir jāpiemin arī Negodīgas komercprakses direktīvas 11. pants. Tajā ir noteikts, ka dalībvalstīm ir jānodrošina piemēroti un efektīvi līdzekļi, lai apkarotu negodīgu komercpraksi nolūkā nodrošināt šīs direktīvas prasību ievērošanu patērētāju interesēs. Turklāt ar 11. pantu ir noteikts, ka personas vai organizācijas, kurām saskaņā ar attiecīgo valstu tiesību aktiem ir likumīgas intereses apkarot negodīgu komercpraksi, var celt prasību tiesā vai administratīvā iestādē, lai apstrīdētu negodīgu komercpraksi¹².

8 — Analīzei skat., piemēram, Collins, H., “The Unfair Commercial Practices Directive”, 4(1) 2005, *European Review of Contract Law*, 417.–441. lpp., 424. un 425. lpp.

9 — Šajā ziņā skat. Negodīgas komercprakses direktīvas preambulas 6. apsvērumu.

10 — Wilhelmsson T., “Scope of the Directive”, no Howells, G., Micklitz, H. W. un Wilhelmsson, T. *European Fair Trading Law: The Unfair Commercial Practices Directive*, 49.– 81. lpp., 72. lpp., Glöckner, minēts iepriekš., 589. lpp.; Keirsbilck, B. *The New European Law of Unfair Commercial Practices and Competition Law*, Oksforda, Hart Publishing, 2011, 247. un 248. lpp.

11 — Skat., piemēram, *Pereničová* un *Perenič* (C-453/10, EU:C:2012:144, 40. punkts) par negodīgas komercprakses ietekmi uz līguma spēkā esamību. Saistībā ar akadēmisku komentāru skat. sīkāk Wilhelmsson, minēts iepriekš., 73. lpp.; un Collins, minēts iepriekš., 424. lpp.

12 — Es minēju arī to, ka vairākās vietās Negodīgas komercprakses direktīvā ir ietverta atsauce uz “patērētājiem” daudzskaitli: “patērētāju ekonomiskās intereses”, “patērētāju lēmumi veikt darījumus”. Lai gan daudzskaitļa formas izmantošanu diez vai šajā gadījumā var uzskatīt par izšķirošu argumentu, daudzskaitļa formas izvēli tomēr var interpretēt kā tādu, kas atbalsta domu, ka runa ir par kolektīvo interešu aizsardzību.

34. Ja likumdevējs būtu vēlējies paredzēt papildu (publisko tiesību) sodu slāni ikvienam līgumiskas “nelikumīgas rīcības” gadījumam, šī noteikuma ietveršana Negodīgas komercprakses direktīvā šķistu pret dabiska. Ja negodīgas komercprakses pastāvēšana būtu jānosaka katrā individuālā gadījumā, šķistu nevajadzīgi direktīvā paredzēt īpašus noteikumus par negodīgas komercprakses kolektīvu uzraudzību. Šādu viedokli apstiprina arī Direktīvas 2009/22/EK¹³ 1. panta 1. punkts, kurā ir ietverta atsauce uz Negodīgas komercprakses direktīvu kā vienu no instrumentiem, kas izstrādāts patērētāju kopējo [kolektīvo] interešu aizsardzībai.

35. Visbeidzot, es vēlos uzsvērt, ka, slēpjoties aiz patērētāju aizsardzības, nevar uzskatīt par vēlamu Negodīgas komercprakses direktīvas piemērošanu jautājumiem, kuru risināšanai tā skaidri nebija paredzēta. Tāpēc es uzskatu, ka tādu *B2C* darbību kā maldinošas informācijas sniegšana vienam patērētājam, ciktāl tas ir viens vienīgs gadījums, nevar uzskatīt par “komercpraksi” Negodīgas komercprakses direktīvas nolūkos.

IV – Secinājumi

36. Ņemot vērā iepriekš minēto, es ierosinu Tiesai uz *Kúria* uzdotajiem jautājumiem atbildēt šādi:

Nepatiesas informācijas sniegšana vienam vienīgam patērētājam, ciktāl tas ir atsevišķs gadījums, nevar tikt uzskatīta par “komercpraksi” Eiropas Parlamenta un Padomes 2005. gada 11. maija Direktīvas 2005/29/EK, kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem un ar ko groza Padomes Direktīvu 84/450/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 97/7/EK, 98/27/EK un 2002/65/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2006/2004, izpratnē.

13 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 23. aprīļa Direktīva 2009/22/EK par aizliegumiem saistībā ar patērētāju interešu aizsardzību (OV L 110, 30. lpp.).